

Časopis naší školy

Číslo 23, listopad 2022

- E. Weisová—Mikropopis str.2
- Letní vzpomínání str.3
- E. Weisová—černá a purpurová str.4
- Jak vidí podzim naši básníci a žáci str.5
- Podzimní kuchařské recepty str.6—7
- Advent a roráty str.8
- Svatý Mikuláš str.9—10
- Bruno Ferrero—Vánoční příběh str.11
- Vánoční poezie str.12

Úvodník

Kolem nás je všude spadané zlatavé listí. Šustí nám pod nohama. Někde již krásně tlí a můžeme k nim přirovnat i naše životy. Člověk se rodí i umírá. Při liturgii Popeleční středy se nám připomíná, že jsme jen prach a v prach se navracíme. Příroda během roku symbolicky zobrazuje náš život. Člověk se rodí, rozkvétá, žije svůj aktivní život plný síly a vitality. Později

ho již síly opouštějí, vadne a nakonec se navrací do... Doplňte si každý to, v co doufáte.

J. A. Komenský ve svém Labyrintu světa přirovnává svět k jednomu velkému městu. Je tam brána zrození, brána rozdělování povolání, ulice manželství,... ale i brána, za kterou je černočerná tma. Má to být brána smrti? Asi ano. Ale ani ta brána smrti nemusí být tak tmavá, jak by se nám mohlo zdát. Máme naději, že se opět setkáme se svými nejbližšími, máme naději v lepší a krásnější život, než je toto naše lidské lopotnění. V knize Kazatel čteme, že vše na tomto světě je pomíjivost. Komenský opravdu všude tu pomíjivost a mar-

nost lidského konání popisuje a dodává, že světlo, moudrost, naději najdeme jen v srdci, které je myslí v božím Ráji.

Končí nám měsíc listopad. Měsíc, ve kterém více než kdy jindy vzpomínáme na naše zemřelé. Věříme, že oni již vidí to Světlo života a nikoliv tu černočernou Máchovu tmou žaláře.

Začíná nám zároveň advent. Období, kdy nám postupně během týdnů ubývá světla venku, ale přibývá světla na adventním věnci. Symbolicky nám tak připomíná, že má přibývat světla i v našich srdcích. A na Vánoce (nejen na jeden den), když se rozezní „Sláva na výsostech

Bohu a lidem na zemi pokoj,“ prozáří naše domovy pokojné světlo narozeného Ježíše. Pak můžeme i s Jiřím Pavlicou zazpívat “Pozdraveno budiž světlo, to světlo ve tmě svítí, tma jej nepohlčí. To světlo osvěcuje každého člověka.”

Kéž (p)osvěcuje i nás a nejen o Vánocích

Hezký advent prozářený světlem lásky přeje

Petr Pešek

V minulém školním roce jsme byli v krajském kole soutěže Časopis roku 2022 oceněni za literární pojetí našeho časopisu.

Děkujeme všem přispěvovatelům za jejich literární texty a prosíme. Pište dál.

První vlaštovky (a ne ledajaké) se objevují i v současném čísle.

Pěkné čtení.

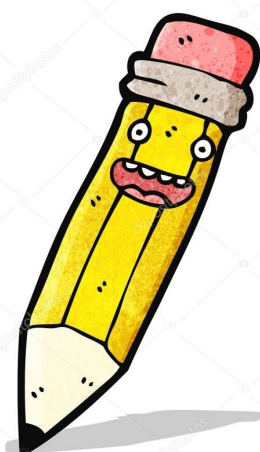
-red-

27.11.2022	1. neděle adventní
13.12.2022	Vystoupení orchestru a sboru—Radniční nádvoří
20.12.2022	Vánoční zastavení ve škole
23.12.2022 —2.1.2023	Vánoční prázdniny
25.12.2022 — 8.1.2023	Vánoční doba—někde až do 2.2. (podle staré tradice)
31.1.2023	Vysvědčení za 1. pololetí
3.2.2023	Pololetní prázdniny

Mikropopis

Zadívala jsem se do penálu a hned mě zaujala tužka. Když se na tužku poprvé podívám, uvidím,

jak je tmavě zelená s šesti světle zelenými pruhy, které ji obepí-

náhle zmizí, stane se z ní šíp, který se používal v dávných dobách, při bojích. Každé ořezání tužky značí utrpení, jak toho na ostré straně šípu, tak též vrhače na druhé straně. Zašpiněné kolečko na konci šípu znázorňuje tu nelidskost, ze které na-

nají. Tužka je už mnoho- konec vzejde úplný konec. Vlnky krát ořezaná, tudíž má ukazují snahu lidí na ostré straně, menší velikost. Po ořezání jejich bojovnost, jsou to totiž ti, vzniknou i malé následky, kteří se jednoho dne stanou ně- objeví se vlnky mezi dřev- čím, co je asi těžko uvěřitelné. vem a nabarvenou částí Stanou se vládci, ale králové to tužky. Ve špičce má šedou nebudou, stanou se mocnými, tuhu a před ní ořezané přesto je nikdo nebude znát. Jed- dřevo, které bylo dřívě nou však jejich moc vyprchá a oni stejně zelené a nedotče- se opět vrátí mezi nás. Jen málo- kdo pozná, kdo to doopravdy byl, a kdo to je teď.

Když popustím uzdu fantazie, obyčejná tužka

Elinor Weisová, 7.D

Letní putování aneb Čech všude bratra má

Letos jsem se o prázdninách vypravila na Island. Island, země skřítků, elfů, lávových polí, gejzírů, vodopádů i ledovců. Nás jedenáct poutníků dorazilo až na nejsevernější bod ostrova. Před námi bylo už jen moře a severní polární kruh. V moři plavali tuleni a ledové kry, pod nohama odrážel ledovec záři slunce, které v těch místech zapadá jen na malou chvíli. Teploměr ukazoval příjemných pět stupňů nad nulou, islandské léto v tomto roce připadlo na čtvrtek.

Promrzlí a hladoví jsme se vraceli do civilizace, dá-li se tak nazvat parkoviště, kde nás očeká-

valo naše udatné terénní vozidlo. Pak jsme zbystřili. Několik maličkých domečků tvořících zázemí parkoviště začalo nabízet své služby a z jednoho z nich se linula nádherná vůně smažících se palačinek. Šli jsme za tou vůní jako velbloudi za vodou odhodlaní i za vysokou islandskou cenu získat teplé sousto.

Jelikož jsem fungovala jako tisková mluvčí skupiny, vymotala jsem se z šály a rukavic a mládenčí, který se činil u velkých pánví, jsem vysvětlovala, že chceme jedenáct palačinek. Anglicky. Nic, usmíval se a smažil. Přešla jsem na němčinu. Nic. Usmíval se. Rus-

ky. Nic a navíc se zamračil. Hlouček za mnou podupával. Zkusila jsem ještě pantomimu a nakonec jsem na něj, přiznám se, že už trochu vztekla, křikla: „Prostě naval jedenáct palačinek, máme hlad!“

Tentokrát se zasmál nahlas a česky odpověděl: „No, stačí říct. Kolik slaných a kolik sladkých?“

Ukázalo se, že je to student z Prahy a za krátké islandské léto si vydělá na další školní rok u nás.

Takže až pojedete na Island, zastavte se u ledovcové laguny. Mají tam výborné palačinky a platit můžete i v korunách.

Helena Kratochvílová

Odborná porota vybírala ze 160 příspěvků, které byly zaslány z celého Jihočeského kraje. Mezi 10 oceněnými je **Elinor Weisová** ze 7.D Slavnostní vyhlášení proběhne 30.11.2022 v 15.00 v knihovně Lidická. Její oceněný příspěvek otiskujeme.

Milena Zingerová, březen roku 1942, Polsko-Osvětim

Když se vlak zastavil a otevřely se dveře, Milena s odvahou vystoupila jako první, ačkoli jí nápis Auschwitz na nádražní budově nic neříkal.

Byla velká zima, padal sníh a foukal vítr, Milena na sobě měla jen lehký letní kabát. Zimou se téměř nemohla udržet na nohou, ale nic jiného jí v tu chvíli nezbylo.

Zpozorovala Němce v uniformách, Milenin strach se stále stupňoval, zrovna nejlepší pocit v ní nevzbuzovali ani vyhublí muži v pruhovaném pyžamu a dřevácích, kteří stáli opodál.

Milena si uvědomila, že se dostala na místo, kde neplatí žádná pravidla a nic jí nezaručuje život.

Elinor Weisová, srpen roku 2022, Polsko-Osvětim

Je krásné letní ráno, slunce září a fouká příjemný vánek.

Vím, co mě čeká a kam směřuje můj výlet v Polsku. Ovšem ještě před samotnou návštěvou Auschwitzu si na lavičce u vlakového nádraží pochutnávám na muffinu z místního pekařství, abych náročný výlet zvládla.

Už se nacházím jen pár set

metrů od cílové stanice. Už jen pár metrů, centimetrů... Jakmile jsem bránu v Auschwitzu překročila, zažila jsem něco, co jsem neměla doposud šanci poznat.

Zprvu jsem se po koncentračním táboře jen tak procházela a poznávala všechna místa, která byla v knihách popisována. Nikdy jsem si je ale nedokázala představit tak autenticky jako právě zde.

ČERNÁ A PURPUROVÁ

Pravou sílu Osvětimi jsem ovšem nemohla najít. Proč zde stojím a nic se ve mně neděje? Nedokázala jsem to pochopit.

Ovšem to se navždy změnilo, jakmile jsem se ocitla na kamenném chodníku, který byl určen jen pro esesmany a vězně na něj vstoupit nemohli. Visela tam dokonce i cedule, jako varování. Už když jsem ji spatřila, věděla jsem, že to je to místo, kde... Něco mě k onomu nepovolenému chodníku táhlo, tudíž netrvalo dlouho a vstoupila jsem na něj.

Obloha se zatáhla, začal foukat silný vítr a z nebe začaly padat kapky deště, jako slzy všech, co zde museli trpět. Najednou jsem nestála jen na obyčejném chodníku, ale na něčem, co mohlo být

příčinou mé smrti. Ucítila jsem sílu onoho místa, kde právě jsem, ale především toho, že už nic nemám ve svých rukou. Moje šance na přežití se pomalu rozplývá v kouř nad plynovou komorou a není v mých silách to zastavit. Ucítila jsem, že za mnou někdo jde, jeho kroky jsou plné nenávisti a špatných úmyslů. Něco na mě zakřičel, nerozuměla jsem co, ale slova nevěstila nic dobrého. Už jsem uslyšela jen výstřel.

Najednou jsem to byla zase já, Elinor, které nic nehrozí. Přemýšlet nad touto událostí jsem ale nikdy nepřestala. Doposud nevím, jestli to byla síla energie v Osvětimi, jež zapříčinila, že jsem si v hlavě sama vytvořila scénář, ve kterém byla vyobrazena jedna z možností smrti v Osvětimi. Nebo mě k chodníku táhla vzpomínka, která měla takovou sílu, aby ve mně navždy zůstala? Jako by věděla, že když na to přijde, nepokusím se ji potlačit, ba naopak, pokusím se ji co nejvíc pochopit, pochopit sebe...

Weisová Elinor

12 let, ZŠ Dukelská

Podzim

František Hrubín

Padá listí, zlaté, rudé,
je ho plná zahrada.
A co potom padat bude,
až to listí opadá?
Potom bude padat sníh,
co ho bude na větvích.
Co ho bude všude, všude,
jen to slunko bude rudé!

Podzim

Jiří Žáček

Na obloze tiše čtu si:
na jih odlétají husy.
Na zahradě za úvozem
jablíčka už zvoní o zem.
Na polích podzim hospodaří,
k večeru si mlhu vaří.

Podzim

Josef Hora

Stříbrný večer v chladu tál,
hnal větrem dívčí hlasy.
Srp měsíce šel, očesal
tmou porosené vlasy.
Jen slova vln, jen slova žen,
stín za záclonou světla jen,
jen zrcadlo, v něj podzim dých
stříbrný popel snění mých.

Co dělá pan Podzim dle našich žáků

Voní dozrálými jablky.

Tančí s padajícím listí stromů.

Prosí nás, abychom se postarali o
usínající stromy a připravili krmít-
ka.

Chystá pelíšky pro ospalé ježky.

Pláče s podzimními dešti a slzy

věší na holé větve stromů.

Barví svého kamaráda Měsíce do
ruda.

Natřásá sněhové peřinky.

Září barvami duhy.

Tiše kvílí s paní Meluzínou.

Vítá svatého Martina na bílém

koni.

Pobízí myslivce k naplnění krmel-
ců pro srnky.

Probouzí v nás těšení na Vánoce.

7.A + H. Kratochvílová

Kuchařky z šestých tříd na podzim doporučují:

Pokud vás nějaký recept zaujal, a nestihli jste ho letos uvařit (náš časopis vychází v samém závěru listopadu), nevadí. Máte alespoň inspiraci na roky další.

Svatomartinská husa

Aby maso bylo správně křehké, je nutné si husu připravit už den předem. Husu očistěte od zbytku peří, omyjte a důkladně osušte. Pak ji zevnitř i zevnitř dobře prosolte a posypejte kmínem. Na soli a na kmínu není nutné šetřit, maso snese i bohaté množství. Díky soli maso do druhého dne hezky změkne. Husu dejte do lednice nebo v případě chladné venkovní teploty na balkón.

Druhý den husu dejte do pekáče spolu s nakrájenými jablky nebo hruškami. Ovocem naplňte i samotnou husu, dodá skvělou chuť a šťavnatost. Husu podlijte vínem a nechte tři hodiny před

pečením odpočinout při pokojové teplotě. Pekáč zakryjte víkem nebo alobalem.

Troubu přehřejte na 90°C. Husu je nutné péct alespoň 10 hodin. Během této doby doporučujeme troubu neotvírat, nepodlévat ani neotáčet. Po deseti hodinách teplotu dejte na 120 °C a pečte další 4 hodiny. Až na poslední hodinu sejměte víko nebo alobal, zvyšte teplotu na 180 °C a pečte dozlatova. V této fázi už husu je nutné kontrolovat a občas polévat výpekem.

Kuchařky z šestých tříd na podzim doporučují:

Pečené kaštiny

Pokud máte obavy, že by kaštiny po upečení mohly být tvrdé a suché, namočte je předem na několik hodin do vody. Tu pak slijte a plody pečlivě osušte. Dalším způsobem, který by měl předejít vysychání, je naříznout kaštiny a na minutu až dvě je ponořit do horké vody.

Kaštiny před pečením nařízněte. Tento krok v žádném případě nevynechejte. Pokud ovšem netoužíte mít dužinu nejen po celé troubě, ale i po celé kuchyni. Nenaříznuté kaštiny se totiž chovají jako malé bomby. Každý kaštan proto ostrým nožičkem na vypouklejší straně nařízněte do kříže. Nebojte se špičku nože zabořit do hloubky asi 4–5 milimetrů, slupka je totiž poměrně silná.

Halloweenští mražení du- chové

Čokoládu dejte do misky a opatrně ji rozehejte v mikrovlnce nebo nad horkou vodní lázní. Odložte. Banány oloupejte a přepulte, do středu každé půlky zapíchněte na řezu nanukové dřívko. Do mělké misky či hlubokého talíře nasypejte kokos. Plech nebo táč o rozměrech, aby se vám vešel do mrazáku, vyložte pečícím papírem.

Pomocí silikonového či jiného vhodného štětce naneste na banány bílou čokoládu, přebytečnou nechte okapat. Pak je obalte v kokosu a rozložte na připravený plech. Když bílá čokoláda ztuhne, rozehrátou polevou přimalujte obličej.

Dejte mrazit alespoň na 4 hodiny, v mrazáku vydrží až týden.

Adventní příloha

Advent – 4 neděle před hlavním vánočním svátkem 25. 12. – Božím hodem.

Advent – toto označení pochází z **latinského slova "adventus"**, což znamená **příchod**. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Historie adventu sahá až do 5. století do Itálie. Zatímco zde byl advent chápán jako doba přípravy na oslavy Narození Páně, v Galii byl pojímán jako příprava na druhý příchod Kristův. V prvních staletích se na Západě slavil také různý počet adventních nedělí, a to mezi čtyřmi až šesti. Počet čtyř adventních nedělí se prosadil až v 10. – 11. století. Například Pravoslavná církev však dodržuje šestitýdenní advent dodnes.

Advent začíná první nedělí adventní, která spadá do doby mezi 27. listopadem a 3. prosincem. Advent pak končí se západem **slunce o Štědrém večeru /24. 12.** ("štědrý večer" je vigilie - předvečer hlavního vánočního svátku). Někdy se proto stává, že poslední adventní neděle může připadnout i na Štědrý den/.

Liturgickou barvou adventu je fialová.

Rok 2022	neděle 27. 11. – sobota 24. 12. (nejdelší možný adventní čas)
Rok 2023	neděle 3.12. – neděle 24. 12. (nejkratší možný adventní čas)
Rok 2024	neděle 1.12. – úterý 24. 12.
Rok 2025	Neděle 30.11.—středa 24.12.

S adventním obdobím jsou již několik staletí spojeny tzv. RORÁTY. Následující krátký text nám něco o nich řekne.

Roráty

Roráty jsou liturgicko – hudební formou ranní mariánské mše svaté, která se koná v adventní době. Název je odvozen od vstupního zpěvu (Introitus) čtvrté neděle adventní, který začíná slovy: "**Rorate coeli desuper**" (**Rosudejte shůry**). Původ rorátů sahá až do doby vlády Karla IV., jenž zavedl celoroční praxi votivních mší k Panně Marii. K těmto mším se připojila tradice liturgického zpěvu, jež svého vrcholu dosáhla v 16. století.

Časně ráno pořádané rorátní mše svaté doprovázené nádhernými liturgickými zpěvy se u nás před koncilní

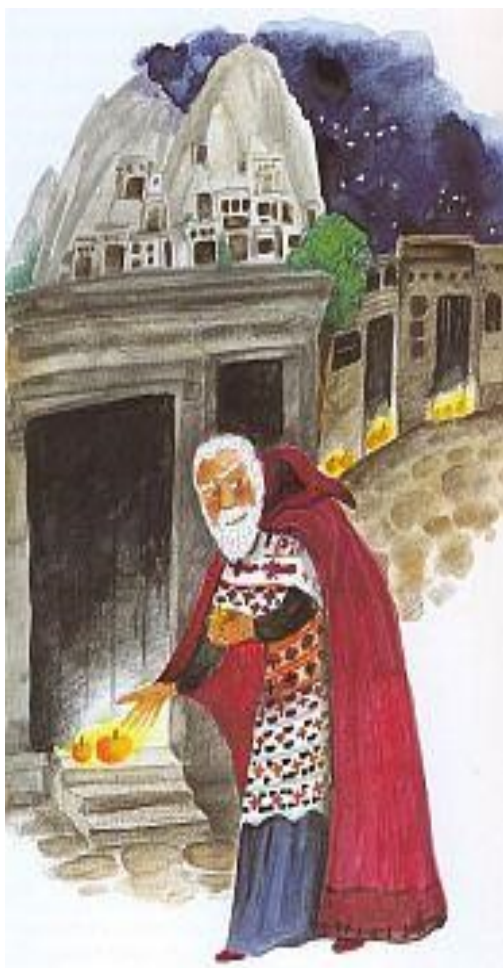

obnovou konaly denně v průběhu celého adventu prakticky ve všech farních kostelích. Přestože **žádný jiný národ nemá tak bohatě rozvinutou rorátní tradici**, ve druhé polovině 20. století u nás zájem o roráty prudce opadl, možná i důvodem politické situace. V poslední době však probíhají snahy o obnovu této tradice a musím říci, že se daří.

1 Rorate, caeli, desuper,
et nubes pluant justum:
aperiatur terra,
et germinet Salvatorem.

Svatý Mikuláš

O Mikulášovi slyšely snad všechny děti. Každému se asi před očima hned vybaví postava v dlouhé plášti s bílou bradou, jak 5. prosince večer rozdává dárky. (Svátek má svatý Mikuláš ale až 6. prosince). Mikuláš je jedním z nejoblíbenějších světců dětí i dospělých.

Postava svatého Mikuláše je opředená mnoha legendami. Historicky doložených dat známe jen velmi málo. Jisté je to, že byl milovaným a uctívaným biskupem v Myře, dnes Demre v Turecku. Ve městě Bari, v Apulii zase uchovávají jeho ostatky v kryptě chrámu sv. Mikuláše. Obě tato města se dělí o slávu Mikulášova jména.

Přesné datum Mikulášova narození neznáme. Víme jen, že

se narodil kolem roku 280. Podle legendy přijal kněžské svěcení od svého strýce biskupa. Když mu zemřeli rodiče, rozdal Mikuláš celé své dědictví chudým. Pro sebe nechtěl nic.

Jednoho dne se Mikuláš vydal na cestu do osmdesát kilometrů vzdálené Myry, kde měl vyřídit nějakou záležitost. Když tam dorazil, chtěl se pomodlit ranní modlitbu a vstoupil proto do hlavního kostela ve městě.

Najednou byly kostel plný velikého množství lidí. Obklopili ho, jásali a provolali ho novým biskupem v Myře. Mikuláš tomu zprvu vůbec nerozuměl, ale pak pochopil. Protože se předtím obyvatelé Myry několik měsíců nedokázali domluvit na novém biskupovi, rozhodli se, že první kněz, jenž toho rána vstoupí do kostela, bude jejich biskupem. A do kostela vešel ráno jako první právě Mikuláš.

Lidé, kteří tehdy věřili v Ježíše, to měli těžké. Někteří římské panovníky křesťany pronásledovali a věznili. Biskup Mikuláš je utěšoval a pomáhal jim. To se však Římanům nelíbilo. Proto jednoho dne nakonec uvrhli do vězení samotného Mikuláše. Biskup snášel všechno mučení tak statečně a trpělivě, že to zapůsobilo na jeho vězňatele a zase ho propustili. Celé město jej nadšeně vítalo před branami vězení.

Mnohé legendy o Mikulášovi vyprávějí, že

s nejvíce staral o lidi, kteří se ocitli v nějaké nouzi. Jednou zachránil před smrtí tři nevině odsouzené muže, jiný příběh vypráví o třech měšcích zlata, které Mikuláš potají vhodil do okna, aby pomohl třem dívkám k věnu. Další legenda líčí, jak zachránil námořníky, které stihla bouř.

Když oblíbený biskup z Myry okolo roku 350 zemřel, všichni ho postrádali a oplakávali. Říkali si, že byl nejlepším biskupem, jakého si mohli přát, a hrob s Myře pokrývali růžemi. Mikulášův kult se rychle šířil do mnoha zemí. Jak se však z biskupa Mikuláše stal náš Mikuláš, který v předvečer 6. prosince obdarovává děti nebo plní punčochy sladkostmi?

Jedna legenda říká, že Mikuláš i po své smrti každý rok o Vánocích procházel svým městem. V přestrojení obcházel obydlí chudých a kladl jim přede dveře pozlacená jablka a ořechy.

Víš, že v Čechách jsou nejstarší záznamy o mikulášské nadílce ze 14. století?

Mikulášské oslavy v jiných zemích – Holandsko

Mikulášská návštěva a oslavy jsou v různých zemích různé. Anděl a čert, jsou myslím naší odlišností. V sousedním Rakousku doprovázejí Mikuláše občas i dva běžní služebníci.

V Holandsku, kde je sv. Mikuláš velmi slaven, patrně proto, že jde o zemi, kde třetina mužů žila na lodích dalekých plaveb, doprovází Mikuláše maurský panoš zvaný Černý Petr. Mikuláš do

Holandska připlouvá a střídavě se vylodí v Amsterdamu a Rotterdamu. Odtud na bílém koni provázen celým houfem Černých Petřů jede v triumfálním průvodu do druhého z velkých přístavů. Touto

cestou žije celá země, která už týdný předem připravuje mikulášský večer. Děti v Holandsku věří, že Mikuláš jezdí na svém koni po hřebenech střech, což je při strmosti holandských střech výkon vskutku zázračný. Černý Petr je na místě ovšem již před přistáním Mikulášovy lodi. Nepozorován poslouchá komínem, co se děje v rodinách, a při Mikulášově návštěvě na všechny vysloveně žaluje. Jde prý o dozvuk španělských špehů, kteří hledali tajná nekatolická modlitební shromáždění.

Další zvyk je také z Nizozemí. Tam má tento den silně karnevalový ráz, který je hojně slaven i na pracovištích. Šéfové se

těchto večírků poněkud obávají, protože zásada, že vše je dovoleno, bývá podřízenými dobře využita. Pravda je sdělována tak, že každý dostane mj. i dárky ostře mířící na jeho zlovyky. K nim je přibalena básnička s patřičně okouřenými přáníčky. Tu musí nahlas přečíst.

Převzato z knihy
P. Piíha Adventní čas

Když se zhruba od poloviny listopadu podíváte po obchodech, máte pocit, že Ježíšek zestaral a narostly mu vousy. Akorát k nám tentokrát nepřišel od východu (tak jako dřív), i když se o to mnozí snaží, ale z Ameriky jako reklamní trik jedné firmy vyrábějící nápoje. Ano. Hádáte správně. Je to Santa Claus.

Jeho jméno je odvozeno od Saint Nicolaus (svatý Mikuláš). S tímto biskupem má ovšem pramálo společného. Biskupská mitra byla nahrazena

A co současnost u nás?

„skřítkovskou“ čepicí, jeho oděv je spíš cirkusový než církevní. Biskupskou berlu pro jistotu ani nemá. Zkrátka velice nevkusný komerční produkt. Pro mě je spolu s dědou Mrázem nepovedenou náhražkou křesťanského pojetí svátků a symbolem velké komercializace Vánoc.

Já mám rád advent a jeho zvyky—včetně příchodu svatého Mikuláše s jeho doprovodem. Vánoce bez vystavených jesliček

s Ježíškem a nebo alespoň papírového betléma nejsou pro mě, mou rodinu a přátele těmi pravými Vánoci. A žádný Děda ani Santa k nám domů nesmí. Nenechme si vzít naši tradici.

Krásné Vánoce

PS. Když se podíváte na obrázky dědy Mráze a Santa Clause, zjistíte, že jsou si tyto dva mužiči nápadně podobní. Proč asi?

Petr Pešek

Vánoční příběh – Bruno Ferrero

Co se andělovi nelíbilo

aneb Proč byl u jesliček oslík s volečkem

Zatímco Josef s Marií putovali do Betléma, jeden z andělů svolal všechna zvířata, aby mezi nimi vybral ta nejvhodnější, která budou v chlévě pomáhat Svaté rodině.

Jako první se samozřejmě hlásil lev: "Jen král je hoden sloužit Králi světa," zavrčel. „Já se postavím ke vchodu a každého, kdo by se chtěl k Ježíškovi jen přiblížit, roztrhám!" „Jsi příliš hrubý," odmítl ho anděl.

Andělovi se k nohám ihned začala lísat liška. Vychytrale ho s nevinným pohledem přesvědčovala: "Nejvhodnější jsem přece já. Každého rána pro Božího syna ukradnu nejlepší med a mléko. A Marie s Josefem se se mnou také budou mít dobře. Každý den jim přinesu mláďoučkou slepici." "Ty jsi příliš nepoctivá," namítl anděl.

Po těch slovech před andělem roztáhl svůj nádherný ocas páv. Zamával mu peřím duhových

barev před očima a prohlásil: "Se mnou se i obyčejná stáj změní v královský palác, který by jim záviděl i Šalomoun!" "Ty jsi zase moc pyšný," mýnil anděl.

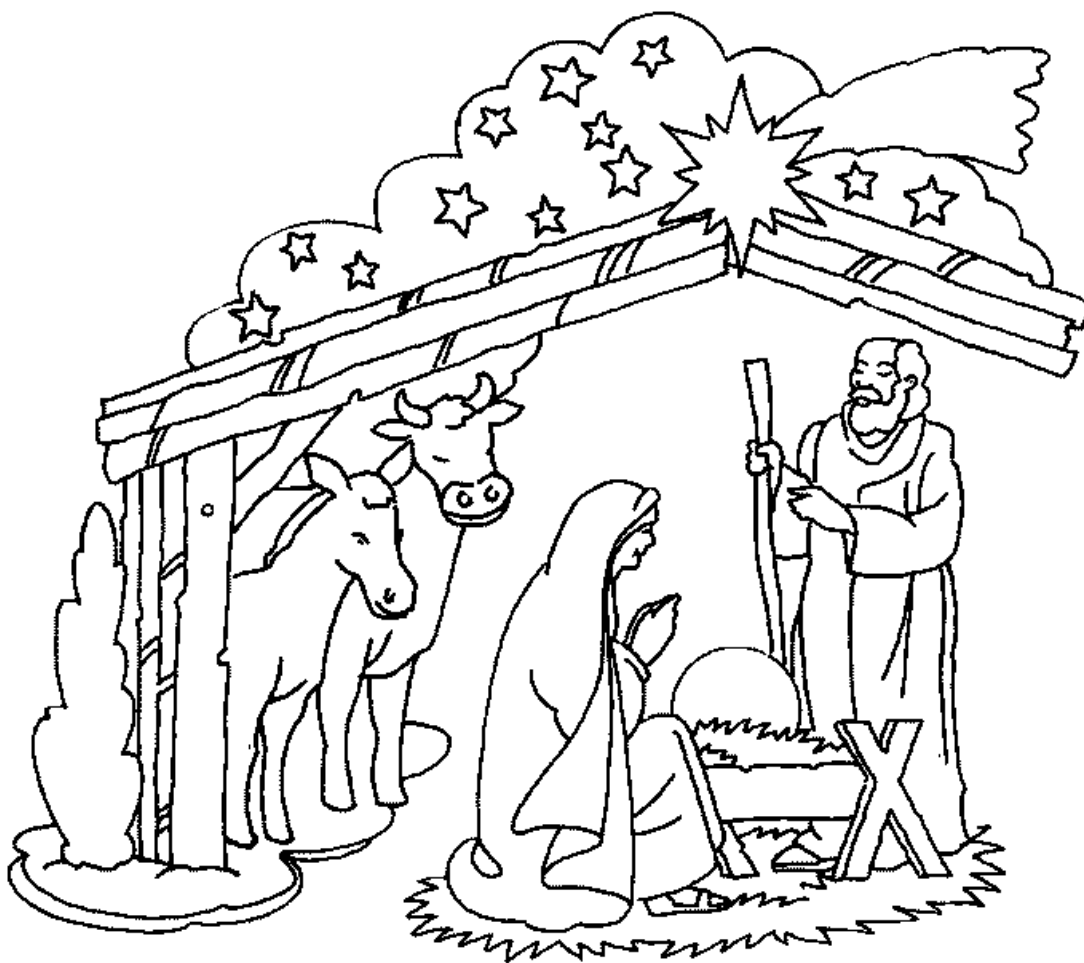
Zvířata předstupovala před anděla jedno po druhém a vychvalovala své největší přednosti. Marie. Andělovi se nezamlouvalo ani jedno z nich. Ale všiml si osla a vola. Pracovali na poli u vesničana, který bydlel poblíž betlémské stáje.

Anděl na ně zavola: "A co můžete nabídnout vy?" "Nic," odpověděl osel a sklopil skromně dlouhé uši. "My jsme se nenaučili ničemu - jenom pokore a trpělivosti. Všechno ostatní nám přinese jenom rány holí." Vůl však nesměle namítl, aniž by vzlhl od země: "Ale čas od času bychom mohli odhánět mouchy dlouhým ocasem." Konečně se anděl spokojeně usmál: "Právě vás jsem potřeboval!"

z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše

Otázka pro pozorné čtenáře:

Víte proč si vybral anděl právě tato zvířata?

Vánoční poezie

Malá vánoční hudba

Petr Piňha

Do dlouhých prosincových nocí zní slavnostně zvony vánoční.

Hlas jejich stoupá k nebi výš
a co bys vědět chtěl,
se od nich nedovíš.

Nad zmrzlými sny a jinovatkou tuh
víš jedno jediné,
že narodil se Bůh.

Do dlouhých prosincových nocí zní
v přednesu dětí zpěvy vánoční.

24.12.1973

Vstávají ze sna pastýři

Václav Renč

Vstávají ze sna pastýři
a diví se a žasnou.
A bez váhání zamíří,
kde vidí hvězdu jasnou.

Nad holým chlívem z kamení,
co hledí dolů k městu,
hoří to Boží znamení
a osvětluje cestu.

Svolává k chlívu ze všech stran
i anděle i lidi.
A kdo má srdce dokořán,
každý to světlo vidí...

Kouzlo vánoční

Jaroslav Vrchlický

Ó neříkejte, že jen svátkem dětí
jsou Vánoce, spíš dětmi jsme my zase;
za zvony, hlas jichž krajem rozléhá se
o půlnoci, kus bytosti všem letí.

Vše známe to již takřka po paměti
a neklamem se v světel, cetek jase,
a víme, jak vše v krátkém zvšední čase,
však „Narodil se“ umíme přec pěti.

A cosi taje v nejtvrďší té hrudi
a cosi jihne v nejchladnějším oku
a cosi v nejtemnější duši zpívá

i tomu, kdo se po celý rok trudí,
cos plá jak paprsk duše ve hluboku:
To Mladost oknem vzpomínky se dívá.

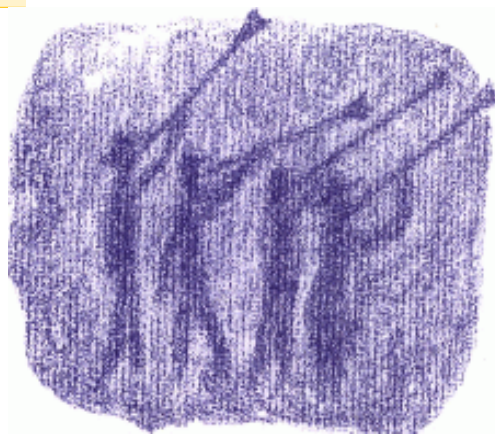
1891

Vánoční píseň

Jaroslav Seifert

Rolničky slyším, slyším hlasy,
myslím si: Kdo to přijel asi?
Dlouho už neviděl jsem sáně,
a proto toužím dychtivě
podívat se zas jednou na ně,
pohladit koně po hřívě.
Však venku nikdo. Jenom vrána
do pola sněhem zasypaná.

A slyším hudbu. Nechám všeho,
jdu přivítati neznámého.
Kdo je to? Slyším, někdo troubí,
housle se ozvou k tomu vráz
i basa, která zpívá zhloubi.
Nic, jenom tma a ticho v domě
opírají se silou o mě.

A v koši u psacího stolu
hryže si myška. My dva spolu
známe se dávno. Tíše vzkouzla
tak jednou ke mně. Od těch dob
je pokoj stále plný kouzla.
Jen, prosím, neplaš, nerozlob
tu přítelkyni malých dětí,
umí tak krásně vyprávěti.

Vždyť je to ona, myška malá,
jež s Kristem Pánem v seně spala
a viděla, jak Marie Panna
už dlouhou cestou umdlévá
a klesá k zemi uplakaná
na trochu slámy do chlěva.
A viděla, jak s nebe rázem
andělé slétali se na zem.

A teď je u mne. Pode dveřmi
tou škvírou chodí ke mně, věř mi.
A od těch dob mi takhle hrají,
rolničky slýchám v tento čas,
okna mi květy rozkvétají
a s nebe slýchám krásný hlas.
Ne obyčejný, ale svatý,
když do tmy ráno vyjdu vraty
a spěchám sněhem na roráty.

Uzávěrka dalšího čísla:

?

Časopis **D11**, vydává vlastním nákladem ZŠ Dukelská,

České Budějovice, www.zsdukelska.cz

Řídí redakční rada pod vedením Mgr. Petra Peška

e-mail pro zasílání příspěvků: casopis.d11@seznam.cz nebo

petr.pesek@zsdukelska.cz